

[Lundberg.]

udelukkende ligger hos Officererne. Og nu spørger jeg den højtærede Forsvarsminister: hvad agter han at gøre i denne Sag? Agter han ikke at indkalde Sagens Akter? Har han ikke til Hensigt at lade disse Officerer lide Straf paa den ene eller anden Maade — hvordan det nu kan ske, det skal jeg ikke komme ind paa —, lade dem undgælde for de Forhold, som nu her for en Gangs Skyld er blevet trukket frem i Retten i Randers, men Forhold, som har eksisteret lige siden 1920, da jeg første Gang tillod mig at beklage mig over Forholdene paa denne Kaserne.

Jeg har gjort et Forsøg paa hos Dommer Kaas i Randers at faa en Udskrift af Dommen for at gøre mig bekendt med Præmisserne og selve Dommens Ordlyd. Men han har svaret mig, at da Udskrifter af Domme i Straffesager ifølge Retsplejelovens § 41 kun maa meddeles Parterne og andre, der har retlig Interesse deri, og da saadan Interesse ikke er godtgjort i nærværende Tilfælde, kan han ikke efterkomme Ønsket. Jeg havde meddelt ham, at jeg selvfølgelig vilde betale, hvad det kostede at tage Afskriften, og hvad der ellers kunde være, men denne Hr. Dommer Kaas mener altsaa ikke, at en Rigsdagsmand har „retlig Interesse“ i at sætte sig ind i den Dom og ind i disse uhyggelige infame Tilstande, der har hersket paa Randers Dragonkaserne. Jeg vil gerne spørge — det maa vel blive den højtærede Justitsminister —, om det skal være Coutume, at en Dommer kan affærdige en Folketingsmand med, at han har ingen retlig Interesse i at sætte sig ind i en saadan Dom. Er det ikke her, Pengene til Militærvæsenet, dette Gægl, bliver bevilget? Det maa jeg dog mene, og skulde vi saa ikke have Ret til at faa det fornødne Materiale til at sætte os ind i Forhold, der paaklages?

Første Næstformand (Pinstруп): „Gægl“ er alt for stærkt et Udtryk.

Lundberg: Det er i alt Fald ifølge Forretningsordenen ikke lovligt, det erkender jeg.

Se, det var nu, hvad jeg ønskede at sige om disse Forhold. Hvis nu de Herrer Venstremænd vil have Militæret bedømt, gaar jeg ud fra, at de ønsker det bedømt af deres egne, og jeg skal da med den højtærede Formands forventede Tilladelse ganske kort citere, hvad en Militarist og god Venstremænd, en Gaardejer Heerfordt, som bor i Mejlbj ved Randers, har skrevet i „Randers Dagblad“, det Blad, som det ærede Medlem

Hr. Elgaard er Medredaktør af, og denne Anklage har han skrevet mod Officererne uden et eneste Ords Kommentar fra Venstrebladet „Randers Dagblad“. Han skriver bl. a.:

„Ligesom Underkorporalen og hans Kammerater har opført sig som Banditter overfor Rekrutterne, ligesaa er de selv blevet behandlet i deres Rekruttid, og saadan har det været flere Aar tilbage i Tiden. Men hvorledes kan sligt foregaa hver Aften i Staldene og undertiden i Ridehuset, hvor er de ældre Befalingsmænd?“

Han spørger videre, hvad Mening der er i, at Rekrutterne slæbes fra det ene kristelige Møde til det andet, naar de paa Kasernen ikke hører andet end Eder og Forbandelser. Han gengiver de Forhold, som jeg allerede har nævnt, og han siger:

„Daglig forefaldt Kommandostrigling, liggende i Gødningskasserne. Andre Soldater maatte bære Ofret i Gødningskassen rundt i Stalden, medens de rare, velopdragne smaa Kornetter og Underkorporaler, de var lige gode alle, løb ved Siden og raabte: Se paa ham, det dovne Dyr, Bondeøg o. s. v. Mange Rekrutter blev hver Aften slæbt ud og dypet i Vandtrug, naar Besvimelserne varede for længe.“

Han nævner saa videre, hvordan en Rekrut er blevet stropet med Gang efter Gang at blive kommanderet til Omklædning, 4—5 Gange i Træk — Omklædningen er fastsat jeg tror til 45 Sekunder —, derefter har Rekrutten maatte løbe

„3 Gange Hurtigløb igennem alle Staldene, ud paa Ridebanen, om Aftenen i Mørke og Regn med Pløre op midt paa Benene, 3 Gange Hurtigløb Ridebanen rundt, i Stalden 3 Gange igen, paa Ridebanen 3 Gange rundt, og da den unge Mand kom ind i Stalden, sank han besvimet om, Kammeraterne sprang til for at hjælpe ham, men Ak og Ve, det Bondeøg skulde ligge, til han kom sig!“

Han spørger et Sted:

„Hvad mener en Officiant med, at Rekrutterne under Vaabenbrug skal pines, til de græder Snot?“

Maa jeg saa lige have Lov til endnu blot at citere 5 Linier. Hr. Heerfordt gengiver nogle af disse Tildragelser, og deriblandt navnlig en, som han har faaet oplyst fra en Gaardejer i Linde, hvis Søn har været Soldat paa Kasernen i Randers. Denne Gaardejer siger om den unge Mand:

„Rask, stærk og glad kom min ældste Søn derind i Efteraaret, men kun Usselhed og Ellendighed mødte han derinde af smaa og store Bødler. Efter et langt